

پیش‌گفتار

ثارالله دیگری در تاریخ

علی‌اکبر رشاد^{۱*}

۱. * نویسنده مسئول: مدرس خارج فقه و اصول حوزه و استاد تمام گروه منطق فهم دین پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی

... هنوز سوگوار و داغدارِ قائدِ شهیدِ عظیم الشان مان، سرداران، امیران، دانشمندان، سیاستمداران، مردمِ مقاوم و کودکان و اطفال هستیم. هرگز این داغ‌ها سرد نخواهد شد و تا آنگاه که انتقامِ حقیقی فرا رسد، "حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا"، این شعله فروکش نخواهد کرد؛ چه آنکه امام شهیدمان، ثارالله دیگری در تاریخ شد، واقعه عظیمی که نمونه دیگری برای آن در تاریخ نمی‌توان یافت.

این مردِ عظیم را بزرگ می‌داریم؛ مردی که ایران را در جهان سرفراز کرد، اسلام و تشیع را سرفراز ساخت، محبوبیت و عظمت شخصیت این مرد الهی، دشمن را منکوب کرد و موجب خفت و خواری و ذلتِ مستکبرانِ مغرور شد. او با شهادتش، شیرین‌ترین و بهترین مرگ را برگزید و چیزی جز این، شایسته چنین مردی نبود؛ شهادتی که به‌دست اشق‌الاشقیای کره زمین، در کنار فرزند، نوه و همراهانش به‌وقوع پیوست. این شهادت، پاداشِ خدماتِ عظیم این مرد والا بود؛ مردی که هفتاد سال با شجاعتی تمام و قدرتی تمام پایِ دین، پایِ مردم، پایِ انقلاب، در راه عدالت و جهاد ایستاد و نامش بر اندام مستکبران لرزه می‌افکند و می‌افکند. او بنایی نهاد که جز خودش هیچ‌کس باورش نمی‌کرد.

ما نیز که از مریدان و ارادتمندان آن مردِ بزرگ بودیم، باور نمی‌کردیم روزی فرا رسد که کشوری، آمریکا را تحقیر کند، شکست دهد و متحیر و درمانده و مستأصل سازد. این رویداد که جهان با بهت و حیرت به آن می‌نگرد، همگی تدبیرِ این مردِ الهی بود؛ مردی که در سراسر عمر، تا آنگاه که به جایگاهی رسید که در شئون نظامی دخالت کند، شاید حتی یک اسلحه کوچک نیز به دست نگرفته بود؛ اما بزرگترین نیروی نظامی کره زمین را با ذلت مواجه ساخت و توانست قوی‌ترین نیروی نظامی دنیا را شکست دهد. این هوش و ذکاوتِ ذاتی او بود که یاری می‌کرد کشور در عرصه‌های گوناگون، از جمله عرصه نظامی، چنین پیشرفت کند.

البته هنوز آنچنان که باید، از پیشرفت‌های علمی کشور، مردم ما آگاهی ندارند؛ در حوزه علم نیز همین اتفاق افتاد، اما تفاوت حوزه نظامی با سایر حوزه‌ها در این است که در حوزه نظامی سلسله مراتبی حاکم است و

چون فرمانی صادر شود، تا دامنه جریان و تشکیلات، آن فرمان امتداد می‌یابد. در سایر عرصه‌ها این‌گونه نیست؛ این‌که با فرمان و دستور، نانو یا زیست‌فناوری ارتقا یابد، ممکن نیست. در امور نظامی فرمان سریع‌تر جریان می‌یابد، در سایر حوزه‌ها کار دشوارتر است. به‌رحال در همه حوزه‌ها به‌هر اندازه که امور به ایشان نزدیک‌تر بود، کار بهتر پیش می‌رفت و آنجا که به دولت‌ها و وزارتخانه‌ها و دستگاه‌ها گره می‌خورد، عموماً دچار آفت می‌شد. از این‌رو در حوزه علم نیز ستادهایی که ایشان فرمان تشکیل‌شان را صادر کردند، نظیر ستادهای شورای عالی انقلاب فرهنگی، از آن‌رو که خود ایشان بر این حوزه‌ها مباشرت و نظارت می‌کردند، کارها به نیکی پیش می‌رفت. در دانش‌های نخواست، کشورمان در زمره کشورهای پیشرفته به‌شمار می‌آید، ... ایشان هسته‌ای را «علم» می‌دید، نه «سلاح»، و البته سلاح علم، سلاح حکومت که در راستای قدرت کشور است: «العلم سلطان»، به‌بیان حضرت امیرالمؤمنین علیه‌السلام، تلقی ایشان از دانش بود. از این‌رو شاید جهان تعجب کند که چرا ایشان اصرار داشت سلاح اتمی نسازیم، اما بر داشتن علم اتمی و انجام مطالعات هسته‌ای پافشاری می‌کرد. این برای دنیا پرسشی است، اما راز آن برای ما روشن است؛ چراکه به مطالعات اتمی و هسته‌ای به‌مثابه علم می‌نگریست، نه برای تولید سلاح‌های نظامی. آن کاربردهای ضدبشری را نه تنها تأیید نمی‌کرد، بلکه حرام می‌دانست؛ اما در عین حال بر داشتن مطالعات و علم هسته‌ای اصرار می‌ورزید؛ چرا که ایشان علاوه بر اینکه مرد علم و دانش و معرفت بود؛ مرد اخلاق نیز بود. خون‌خواهی آن امام شهید، یک مطالبه تاریخی و تمدنی است که با وحدت ملت ایران و جبهه مقاومت تا تحقق کامل آن استمرار خواهد یافت.

خداوند انشاءالله آن مردِ بزرگ را با مولایش که شباهتی بسیار به ایشان داشت، مشهور گرداند و به ما توفیق دهد که بتوانیم مسیرش را ادامه دهیم. انشاءالله پای آرمان‌های امام راحل و امام شهید، هر دو، بمانیم و با پرچمداری امام رشیدمان، امام جوانمان، امام شجاعمان، این مسیر را تا لحظه ظهور ادامه دهیم، انشاءالله.